

[Søgaard.]

hos mange mennesker om en tilbunds-gående undersøgelse af hele forsikringsbranchen. Netop denne branche strækker sig langt ind i hele vort erhvervsliv, berører hele boligområdet og en lang række andre felter, samtidig med at den også skal søge at imødekomme det enkelte menneskes krav om sikring på forskellige områder.

Vi har ifølge statistikken i dag 477 selskaber i livsforsikrings- og skadesforsikringsbranchen, heraf en række små selskaber, hvis virksomhed er meget stærkt begrænset geografisk set eller er begrænset til en bestemt, mindre personkreds; endvidere er der en række, som kun driver gensidig forsikringsvirksomhed.

Diskussionen har mand og mand imellem vel nærmest gået på, om forsikringstagerne nu får nok for deres indbetalte penge. Her er det jo umuligt for det enkelte menneske at se alle de årsager, der er til de stærkt varierende tal for den del af området, der kaldes skadesforsikringsbranchen. Derfor føler mange sig usikre over for, om de ønsker og krav, man har med hensyn til den bedst mulige sikkerhed for sig og sin familie, nu også bliver opfyldt, om det virkelige forsikringsbehov imødekommes, og om opgaven bliver løst på den økonomisk mest forsvarlige måde. Samtidig har disse mennesker også den opfattelse, at selskaberne nok skal vide at sikre sig, hvilket naturligvis også er til fordel for forsikringstagerne, men den opfattelse kan vel nok bringe noget skævt ind, som både forsikringskøberne og selskaberne vil være bedst tjent med at få ryddet af vejen.

Med loven om forsikringsvirksomhed og det i henhold til denne nedsatte forsikringsråd kunne alt synes at være såre godt og alle interesser stort set varetaget. Alligevel kan det ikke undgås, at man står over for den problemstilling, som den højtærede handelsminister selv har peget på, nemlig om rådet både kan varetage den opgave at påse soliditeten i selskaberne og samtidig virke som monopoltilsyn med hensyn til præmierne. Vil disse to ting ikke i nogen grad kolliderer? Netop dette, at dele af forsikrerhvervet selv er indgået på en konkurrenceregulering gennem tarifforbund, tariffællesskab og en række andre aftaler,

tyder i hvert fald på en vis begrænsning i konkurrencen indbyrdes.

Når der i Registreringstidende for Prisaftaler nr. 5 af 1946 i register nr. 17 og 18 f. eks. tales om forbud mod gen- eller medforsikring i et nontarifselskab, er det efter min opfattelse ikke i overensstemmelse med monopollovens § 11, der taler om ophævelse af urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse. Der er her — og vil sikkert være det i en række andre tilfælde — en begrænsning i konkurrencen, som ganske sikkert ikke vil gavne den enkelte forsikringstager.

Nu kan tilslutningen til tarifforbund og tariffællesskab jo variere meget inden for de forskellige forsikringsområder, og der kan være forskel på, i hvilket omfang de uden for tariffællesskabet stående forsikringsvirksomheder følger tarifselskabernes praksis. Derfor vil en undersøgelse af disse forhold, specielt for de områder af branchen, som den brede del af befolkningen stifter bekendtskab med, måske kunne klargøre adskillige ting, som det enkelte menneske, der tegner en forsikring, ingen reel mulighed har for at skue igennem.

Som en afgørende faktor i forsikringspræmiernes størrelse indgår også selskabernes omkostninger. Det synes vel nærliggende at antage, at den sammensætning, det danske forsikringsvæsen har med et ret højt antal små selskaber, skulle bevirke, at der arbejdes med et for kostbart administrationsapparat. I hvert fald vil de mange små selskaber have svært ved at overkomme investeringer i moderne, rationel kontorteknik, herunder også sådan noget som elektronisk databehandling, hvilket for at kunne svare sig ganske givet vil kræve større enheder inden for branchen.

Jeg skal i øvrigt ikke deltage i den almindelige debat om, hvad administrationen samlet koster de danske forsikringstagere. Dagbladet Aktuelt har i en leder den 17. juli 1961 nævnt et tal på 500 mill. kr. i relation til den samlede præmieaktivitet — altså både direkte og indirekte forsikring — på i alt 1 700 mill. kr. Heroverfor står en af forsikringsbranchens egne folk, direktør Vissings udsagn i samme blad dagen efter om ca. 175 mill. kr. for de direkte forsikringer, som altså skulle være den egentlige